

INEX - SDA

> sdružení dobrovolných aktivit

Letní Zpravodaj 2005

FOND DOBROVOLNICKÉ INICIATIVY INEX-SDA

PODMÍNKY PRO ČERPÁNÍ PROSTŘEDKŮ:

- Žadatelem může být jen dobrovolník se zkušeností na dobrovolnickém projektu v Asii, Africe, Latinské Americe a zemích Balkánu a Ruska vyslaný INEX–SDA po 1.1. 2003.
- Téma projektu musí souviset s rozvojovou spoluprací a dobrovolnictvím a být zaměřen na děti, mládež a veřejnost v menších městech a obcích.
- Čerpat z FDI můžete jen jednou.
- Max. částka žádosti na jeden projekt je 3 000 Kč, nejvýše 70% rozpočtu projektu.
- Realizace projektu musí proběhnout do 15.11. 2005

TERMÍN PODÁVÁNÍ ŽÁDOSTÍ: 30.9. 2005

- Finance se poskytují jen na úhradu nezbytných nákladů projektu a nesmí z nich být realizován zisk. FDI je podpořen z dotace Ministerstva zahraničních věcí ČR, proto se na něj vztahují platné právní předpisy pro poskytování dotací.
- Žádost musí být zpracována dle dané osnovy, včetně rozpočtu a harmonogramu. Nezapomeňte svůj podpis!
- Žádost zašlete v elektronické podobě na emailovou adresu jana@inexsda.cz do 22:00 dne 30.9. 2005 a současně poštou na adresu sdružení INEX – SDA, Senovážné nám. 24, 116 47 Praha 1 s označením „FDI“. Rozhodující je poštovní razítko. Na žádosti podané jen jedním způsobem nebude brán zřetel.
- Žádosti můžete před podáním konzultovat. Výběr provede komise INEX – SDA a výsledky budou zveřejněny a oznámeny 5.10. 2005.

Osnova žádosti: (max. 2 strany textu)

- Název projektu
- Popis projektu – úvod do problému, cíle, komu je projekt určen
- Přínos projektu, rozměr rozvojového nebo globálního vzdělávání
- Výstupy projektu (např. fotografie, časopis, publikace, počet oslovených lidí...) a aktivity projektu (besedy, veřejné akce, výstavy, práce v terénu, kampaně, semináře a akce pro děti a mládež...)
- Časový harmonogram
- Zapojené organizace nebo jedinci, další zdroje financování a možnosti pokračování v budoucnu
- Žadatel / realizátor – jméno a příjmení, kontakt, zkušenosti, vzdělání (stručné CV na max. 200 slov)
- Spolupracovníci při realizaci projektu
- Podpis žadatele a datum

Vyúčtování a závěrečná zpráva

- Po skončení realizace projektu musí realizátor vypracovat a předložit Závěrečnou zprávu o průběhu a dosaženém výsledku projektu a zhodnocení přínosu (cca 2 strany textu). Součástí je vyúčtování nákladů a originály účtenek a výstupů (časopis, letáky apod.). Vše musí být předáno INEX – SDA do 31.11. 2005.
- Pokud realizátor nevyužije všechny prostředky, tak je musí vrátit spolu s vyúčtováním nebo nejpozději do 10 dnů od oznámení o odstoupení od projektu nebo jeho ukončení, nejpozději však do 31.11. 2005.
- V případě, že podpora byla poskytnuta na základě neúplných nebo nepravdivých údajů, je realizátor povinen podporu nebo její část, která mu již byla poskytnuta, vrátit.

INEX – Sdružení dobrovolných aktivit

Senovážné náměstí 24, 116 47 Praha 1

Tel.: +420 621 527, Fax: +420 621 390, www.inexsda.cz

Kontakt (i pro konzultace): Jana Krczmářová, jana@inexsda.cz, mobil: +420 731 163 670

Léto se obvykle všem psavcům i čtenářům spojuje se souslovím „okurková sezóna“. Nic moc se v tom parnu krom teplotních rekordů většinou neděje, a tak je často těžké najít zajímavé, důležité a přitom aktuální téma, o kterém by bylo záhodno psát. Pro naše občanské sdružení a potažmo Letní Zpravodaj to ale neplatí. Přidržte si proto své letní klobouky a připravte se na čtení zajímavých, důležitých a do velké míry aktuálních témat ze světa dobrovolnictví a INEX-SDA!

Jak jste si asi všimli, Zpravodaj má novou obálku. Snažili jsme se přitom, aby se svěží vítr projevil i v jeho obsahu, a proto jsme ho tentokrát pojali tak, aby vám čtenářům podal co nejlepší zprávu o tom, jak se našemu sdružení daří.

Najdete v něm tedy nejen nezbytné zážitky z cest našich dobrovolníků, ale i zamyšlení Jarka Kundráta nad programem Pět P, který vede v Brně, neméně zajímavou zprávu o činnosti venkovského centra v Kosteleckých Horkách od Šárky Kulíškové nebo novinky z Bílých Karpat, kde hospodaří Vítek Hrdoušek. Praha vám zas „vzkazuje“, jak se daří rozvojové spolupráci a krátkodobému i dlouhodobému dobrovolnictví v zahraničí nahlíženému z různých úhlů pohledu.

Zkrátka, snažili jsme se ukázat celý INEX a doufáme, že se vám taková letní zpráva bude zamlouvat.

Víc než kdy jindy ale s novou podobou Zpravodaje stojíme o to, abyste se k němu vyjádřili. Napsali, jak se vám líbí, zda nebyla předchozí podoba o něco zajímavější, popřípadě, co byste se rádi dozvěděli napříště...

Předem děkuje a krásné „neokurkové“ léto přeje

Eva Hejzlarová
a všichni další, kteří se na přípravě Zpravodaje podíleli

Po krásné procházce první rozcestí

Jarek Kundrát

Brněnská místní skupina INEX-SDA dokázala ujit za poslední dva roky docela pořádný kus cesty kupředu. Po počátečních klopýtáních a přetěžkých úsecích blátivými lesními cestami jsme se ocitli na vrcholku kopce a dlouho jsme si užívali vyšlapané cestičky před námi s krásným výhledem do okolí. Nic ale netrvá věčně a i na této cestě se najednou objevil rozcestník. A tak jsme začali uvažovat, jestli půjdeme dál tou relativně bezpečnou cestou, která už ale nepřináší nic moc nového, a nebo v sobě najdeme další síly, abychom zkusili tu druhou, která vypadá složitější, protože zase vede trochu dovrchu a bude nás stát více práce a sil.

Je léto a každý z vás se jistě chystá někam do přírody, na výlety, workcampy, na vodu... Možná i proto jsem se pokusil tak trochu v prázdninovém duchu nastínit současnou situaci v brněnské místní skupině. A pokud to působí pesimisticky, tak vězte, že opak je pravdou. Během posledních dvou let se zejména ve stěžejním programu brněnské místní skupiny, programu Pět P, podařilo stabilizovat dobrovolnický tým a rozšířit naše služby poměrně širokému spektru dětí nejen z Brna, ale i rozsáhlého okolí jihomoravského kraje (Svitavy, Sokolnice, Dambořice, Brankovice, Brněnec u Svitav). Z nadšených začínajících dobrovolníků téměř nikdo program neopustil a tak tu najednou máme poměrně zkušenou, ostřílenou sestavu třiceti dobrovolníků, kteří už třetím rokem věnují velké množství svého volného času dětem, které potřebují mít kamaráda, pomocníka, důvěrníka... Podílejí se na přípravě akcí, které naši pobožce hodně přinesly – nadšení dětí a zvýšený zájem o naše projekty ze strany odborné veřejnosti i ze strany rodičů, hledajících pro své dítě pomoc a podporu.

Zlepšila se i práce s dobrovolníky na super-vizích, které jsou v sociální oblasti dosud velmi neprobádanou oblastí. Co potřebuje dobrovolník, který se věnuje dítěti, jež je zatíženo spoustou nejrůznějších trápení a problémů? Je potřeba mu radit? Dávat návody k jeho činnosti? Nebo stačí ho jen podpořit a dát najevo, že jsme na stejné lodi? Někdo by se mohl domnívat, že tak početný tým s takovými zkušenostmi už se vlastně může vést sám a nic nepotřebuje. Jenže čím víc toho člověk ví, čím více poznává příběhy dětí, se kterými se setkává, tím více uvažuje o tom, kde začínají a končí hranice dobrovolnické pomoci, co může udělat lépe, kde má mezery. A v takové situaci jsme právě teď my. Víme, že jsme udělali velký kus práce, ale díky tomu také můžeme hledět trochu dopředu a všimnout si i nedostatků, pokoušet se je odstranit, hledat cesty ke zkvalitnění práce s dobrovolníky a ke zlepšení podmínek pro činnost všech, kteří se na této náročné práci podílejí. I proto brněnská místní skupina uvažuje o založení samostatné pobočky s vlastní právní subjektivitou, ve které by dlouhodobí dobrovolníci našli další možnost seberealizace při podílení se na přímém vedení projektů, kontrole projektů a podpoře těch, kteří budou přicházet po nás.

A co jsme připravili na léto? Tak nezapomínáme samozřejmě zejména na naše děti. Od 1. do 9.7.2005 se v Lisku u Bystřice nad Pernštejnem uskutečnil tradiční letní tábor

Soubor pirátů - útočící Honzik

s tematikou „Pán prstenů“. Po loňském vydařeném táboře jsme se vrátili na místo, kde se dětem líbilo. Bez elektřiny, přímého zdroje tepla a vody se musely naučit pomáhat dobrovolníkům i mezi sebou navzájem, abychom v ryze přírodních podmínkách prožili 9 dní dobrodružství. Na říjen připravujeme dlouho očekávané setkání dobrovolníků, od kterého čekáme další posun zejména pro brněnský kolektiv. Uvažujeme také o otevření tzv. klubů, kde by se mohly setkávat děti, které spojuje určitá zájmová činnost. Na spadnutí je např. fotbalový tým INEXu. Už na loňské Bambiriádě děti srdnatě bojovaly na fotbalovém turnaji, letos svoji sílu předvedly při exhibičním utkání v rámci setkání s dobrovolníky z Keni. Některé děti zase projevují zájem více se podílet na tvorbě brněnského časopisu Klokánek, který mohou dobrovolníci a přátelé našeho sdružení získat při návštěvě naší brněnské kanceláře. Čas od času se v časopise dočtete o realizovaných akcích, dvojíčkách Pěti P, názory dětí na naše aktivity. Na podzim připravujeme tradiční podzimní výlet a před Vánoci vánoční besídku. Během letošního léta také zahájíme natáčení videodokumentu, který by měl velmi živě a pravdivě vylíčit běžné starosti a radosti dobrovolníků programu Pět P a představit zájemcům projekt Pět P takový, jaký doopravdy je – únavný, náročný, těžký, ale i kouzelný, radost přinášející a povznášející.

Kdo je vítěz?

INEX-SDA

v Kosteckých Horkách

Šárka Kulíšková

Pro INEX-SDA v Kosteckých Horkách bychom snad mohli ilustrativně použít okřídlené „mysli globálně a jedné lokálně“. Malá obec v Poorličí sice hostí desítky dobrovolníků ze všech možných zemí světa, místní administrativní zázemí INEX-SDA připravuje mezinárodní workcampy po celé ČR a přijímá na ně dobrovolníky ze zahraničí, zároveň se ale pobočka INEX-SDA věnuje lokálním venkovským tématům a problémům.

Horecké zvířectvo

Právě místní akce zaměřené na venkovský prostor začínají na Horkách přitahovat stále více lidí z okolí, vracejí se i bývalí EVS dobrovolníci a dobrovolní vedoucí. Studenti odborných škol zaměřených na ochranu životního prostředí a ekologickou výchovu mají možnost si zde odbyť odbornou praxi. Stále častěji sem přijíždí školní mládež i středoškolští studenti na programy environmentální výchovy, které naši EVS dobrovolníci v letošním roce obohatili o dva programy v angličtině a francouzštině. Vyhlášené po okolí jsou pravidelné řemeslné dílny. Od začátku roku zatím proběhla batikovací dílna, velikonoční dílna zabrala celé přizemí horecké školy, a to se sem všichni

Kosení

zájemci málem ani nevešli. V březnu jsme vynesli Morenu a hořící ji hodili do místního rybníka a v červnu točili keramiku na kruhu. Velice rádi obohatíme okruh našich řemeslných dílen o další témata, takže pokud se někdo ze čtenářů Zpravodaje cítí být políben řemeslnou múzou, necht' se nám laskavě ozvě.

Květen a červen je tady na Horkách vždy ve znamení kosení. A to se netýká pouze horecké pobočky INEX-SDA, to v žádném případě ne. Kosí a seká kdo má ruce, sekačku nebo kosu. Řeči se potom vedou hlavně o počasí, o kvalitě sena a o tom, ze kterého schodu je pivo nejlepší na zapití a spláchnutí prachu. Chcete-li začít tradiční senosečskou atmosféru, která už asi panuje jen na málu vesnic, zavítejte příští rok na přelomu května a června k nám.

Předslunovratové období je také časem mláďat. V letošním roce k nám byly naše kozy opravdu velkorysé, koze jménem Počítač a koze Bělce se narodilo vždy po dvou kůzlatech a teď v letním období už vesele běhají po zahradě. A aby těch mláďat nebylo málo, naše slepice odchovává hejno kuřat a kohout Cedric na všechno bedlivě dohlíží (pokud se zrovna nezapomene na sousedovic dvoře...).

Na prázdniny máme na Horkách speciální otvírák zvaný Otvírání prázdnin. Letos se "Otvírání" neslo ve znamení Pána prstenů a jistě každý účastník potvrdí, že jsme atmosféře Středozemě zcela podlešli. Nakonec

ani nebylo jasné, kdo si celou hru o prsten užil víc – jestli organizátoři nebo účastníci. Skoro bych řekla, že organizátoři. Ačkoli na druhou stranu – potkat po cestě skřeky vydávající prstenové přízraky na koních nebo zažít útok skřetů ze zálohy může být na dlouho pro dítě školou povinné nezapomenutelným zážitkem.

Všechny tyto akce probíhají za pomoci dobrovolníků, samozřejmě přivítáme další dobrovolné pomocníky s šikovnými rukama a neotřelými nápady. Na podzim totiž chystáme další cyklus dílen, mezi nimi například výrobu ručního papíru, malbu na sklo, textilní dílnu nebo také oslavu japonského svátku světel Toro nagaši, jehož tradici v Kosteleckých Horkách založil náš dobrovolník Jun Kahata z Tokia, který na Horkách pomáhal celé předminulé léto. Kdo ví, jestli se k nám Jun letos opět nepodívá, zatím to stále slibuje! Zájemci o akce, sledujte naše webové stránky nebo se přihlašte k zasílání e-Zpravodaje INEX-SDA.

Na podzimní období chystáme také pokračování našeho bloku rozvojového vzdělávání. Dobrovolnicko-cestopisný přednáškový cyklus představuje jako lektory dobrovolníky, kteří pobývali v zahraničí a pomáhali na zajímavých projektech. Zatím jsme v Kosteleckých Horkách slyšeli o Rusku, Pákistánu, Nepálu, Tibetu, Koreji, Tanzánii a Belgii. Máte-li i vy publiku co říct, ozvěte se nám, rádi vás zařadíme do programu.

Skřeti v Mordoru

Pražská kancelář pod svou střechou spravuje mimo jiné vysílání na zahraniční dobrovolnické projekty nejrůznějších délek a rozvojovou spolupráci. O dobrovolnictví a dobrovolnicích v různých kabátech a ne-tradičně pojaté rozvojové spolupráci budou následující stránky.

ROZHOVOR S PAVLÍNOU VRÁBLOVOU vedla Eva Hejzlarová

Obvykle se INEXí Zpravodaj hemží zážitky z cizokrajných cest. Protentokrát jsme si ale dovolili zaběhanou tradici porušit a provést malý experiment. Udělali jsme rozhovor s Pavlínou Vráblovou, která nebyla ani v Mozambiku ani v Kyrgyzstánu ani na žádném jiném místě, jehož exotika by vám vyrazila dech. Zajímavé je na ní to, že workcampy objevila jako vdaná žena v 35 letech a že na ně jezdí se svými dcerami...

Jak jste se vůbec o dobrovolnických projektech v zahraničí dozvěděla?

Se svými dcerami jsem občas jezdila na tzv. englishcamps a tam jsem na dostala na INEX kontakt. Pak jsem o tom třičtvrtě roku přemýšlela, shromažďovala informace, zjistila, že můj věk není na překážku, a nakonec jsem se přihlásila na projekt do Belgie.

Jak tahle první zkušenost dopadla?

Výborně. Pár dnů před workcampem jsem se kochala v muzeích a galeriích Bruselu a skvěle jsem si to užila. Na projektu mě sice trochu zaskočila úroveň hygieny, protože jsme renovovali farmu, kde byly baráky přecpané veteši, ale lidsky to bylo hodně bohaté. Poznala jsem tam Satomi z Japonska, se kterou si dodneška dopisují. Povídalý jsme si o umění, kultuře a vyměňovaly si takové

ty národní drby a zajímavosti, co se nikde jinde nedozvíte... Podobné to bylo s Latifou z Maroka.

Jak Vás napadlo jet na dobrovolnický projekt s dcerou?

Prostě jsem zjistila, že je to skvělá aktivita a nerada bych o to ošidila své děti nebo známé. Navíc jsem nechtěla, aby byly mé holky taková telátka, jako jsem byla já. Chtěla jsem, aby se kromě toho, že si procvičí jazyk, zbavily takové té ostýchavosti.

Jaká byla reakce Vaší dcery, když se o Vašich plánech dozvěděla?

Asi jako: „Panebože, to bude otrava, nechce se mi. Co tam budu dělat? Nerada pracuju. Radši bych někam s kamarádkou...“ Nakonec to ale dopadlo dobře. Během workcampu mi sice moc nechtěla dát najevo, že je vše OK, ale po návratu domů už plánovala, jak tento rok pojedje s kamarádkou... Teď už je z workcampu zpátky a spokojená. Navíc jsme se s manželem loni dohodli, že ji za tu práci – i když je dobrovolná – dáme nějaké peníze na přilepšenou.

A jak jste se na projektu s dcerou líbilo Vám?

Já osobně jsem si workcamp asi víc užila, když jsem byla sama v Belgii, protože mě ostatní brali jako sobě rovnou. S Marií v Německu se na mě ti mladší účastníci dívali spíš jako na mámu než jako na partáka, ale taky jsem si tam našla přátele...

Letos jedete na projekt se svou mladší dcerou. Jak to vlastně vypadá, když jsou na projektu rodiče s dětmi? Není z toho nějaké pnutí?

Jak už jsem říkala, s Maidou jsem se musela víc přizpůsobit a ostatní mne brali jako dozor. K pnutí jistě docházelo, ale na druhé

straně jsme na sebe měly dostatek času, probraly jsme věci, na které dřív nebyl čas, navzájem jsme si víc naslouchaly, vnímaly se.

V čem si myslíte, že je Váš zážitek z dobrovolnictví jako zážitek zralého člověka jiný než u mladších dobrovolníků?

Asi mám občas kritičtější pohled na organizaci práce, ale to je moje deformace. Podle zkušeností, co mám, jsem také asi odpovědnější. Vedoucí občas říkají, že mají pocit, že někteří mladí jezdí na workcampsy jen se najíst a pobavit se. Čeští dobrovolníci jsou hodnoceni většinou pozitivně. Projekty venku mě zajímají i kvůli tomu, že bych podobné věci chtěla organizovat u nás ve Fulneku.

Jak se na takový způsob trávení dovolené dívá vaše okolí?

Většinou si myslí, že jsem cvok a ptají se, jestli jsem normální, když chci i ve svém volnu pracovat... Kdybych ale třeba trávila dovolenou na zahrádce, tak bych přece taky pracovala, a tohle je navíc mnohem větší zážitek. Je to hodně o vzájemné toleranci, sebepoznání... Doporučuji všem – skvělá životní zkušenost.

MÉ TŘI MĚSÍCE NA PROJEKTU V INDONÉSII

Jarka Matěková

Indonésie je jedním dechem nádherný řetězec tropických ostrovů v Jihovýchodní Asii s vesměs velmi milými lidičkami. Populární politický slogan „Unity in Diversity“ (jednota v rozdílnosti) přesně vystihuje charakteristiku země. Jde o 17 000 ostrovů, z nichž každý má svoji specifickou kulturu, náboženství, jazyk, národní skladbu, řád, ekonomickou vyspělost. Je až s podivem, jak může tak široká paleta enormních rozdílů mezi ostrovy vůbec existovat v rámci jedné země. Např. zatímco na nejvyspělejší a nejlidnatější Jávě

nalezneme textilní i jiné továrny, zahraniční obchodní domy, reprezentativní prostory hotelů, restaurací, firem, ale i rýžová políčka, jednoduché domky či naprosto primitivní chýše, na z ekonomického hlediska nejzaostalejší Papue-Nové Guinei domorodí Papuánci v některých částech ostrova ještě ani neznají peníze a mírou majetku i povinným věnem ženy je zde prase.

O kultuře a zajímavostech země píšou ale barvitě mnohé knihy průvodců i cestopisy (zájemcům mohu doporučit např. Indonésie, batoh a já od Saši Ryvolové), já bych se proto chtěla rozepsat spíše o svém projektu, který mě loňské léto 2004 do Indonésie na tři měsíce zavedl.

Jako profesí lektorka anglického jazyka jsem se jednoho dne v INEXu zajímala o možnost vycestovat jako dobrovolník/učitel do rozvojové země. Univerzita v Semarangu, hlavním městě centrální Jávy s 1,5 mil obyvatel dobrovolnou lektorku uvítala. Zaslání dokumentů v únoru, čekání, čekání a zase čekání – indonéský čas je mnohem pružnější pojem než španělské „manana“. A tak tři týdny před plánovaným odjezdem v červenci jsem kromě pár nadšených mailů potvrzujících, jak se na mě všichni těší, v ruce neměla o svém projektu a jeho podobě stále nic konkrétního. Psychicky mě uklidnilo jen setkání se Zbyňkem, který podobný projekt absolvoval na univerzitě rok předtím. Prý se nemám čeho obávat. Pozvání došlo na poslední chvíli, vízum jsem stihla vyřídit jentak, letadla s běžnými sazbami byla už plná, takže počáteční náklady značné. Den po posledním očkování usedám do letadla a zbytek rodiny i moji přátelé nechápou duši dobrodruha, který jede poprvé do rozvojové země, kde se anglicky domluví jen stěží a přitom nemá téměř žádné informace. Jediné, co mám v ruce kromě šikovně zpracovaného slovníčku od indonéské ambasády a pochopitelně Lonely Planet, je adresa agentury v Semarangu, kam mám dorazit v den D a jméno tajemné dívky Gany s telefonním číslem.

Letadlo do Jakarty přiletělo až kolem 22h v noci a tak k prvnímu šoku z neznalosti prostředí musím navíc zvládnout se nějak s kufrem dopravit do centra, najít ubytování a druhý den nádraží, z kterého se dostanu za dalších šest hodin do Semarangu, tam pak vzít taxíka směr kancelář Gany. Blahořečím osudu, že mi do cesty poslal Taufika, indonéského spolucestujícího z letadla, který se o většinu z těchto úkolů galantně postaral. Jinak bych to myslím i přes svůj „optimismus“ nezvládla. Indonésie je úplně jiný svět... Semarang je nevábně znečištěné a přelidněné město, jako všechna města na Jávě. Dopravní tep tu neutichá ani v nočních hodinách, zácpy lidí, motorek i aut, smog, špína, jakýsi pohodový chaos. Lidé v zácpách se smějí, pokřikují na mě, všichni se chtějí seznámat a komunikovat se mnou. Neznalost jazyka mě zjevně neomlouvá, takže se mnou vytvrval indonésky komunikují. Být v přítomnosti „BULÉ“ (indonésky cizinka) je zde také věc prestiže. Semarang není na turistické stezce a turistů je na Jávě i tak pomálu. Pro mnohé jsem první na vlastní oči spatřenou bílou ženou. Nutno říci, že zcestovalá Gana se o mě postarala jaksepatří a to nejen v oblasti „ubytování a rýže hrazena“. První týden strávený v jejím domě u rodičů (svobodné dívky zde musí bydlet u rodičů dle tradice) byl příjemným rozkoukáním a zvyknutím si na indonéský životní standard a okolí. Horší to bylo s mým projektem. Univerzita se přý přehlédla v datu a tak jsem přijela o měsíc dříve. Jsou prázdniny a nepotřebují mě. Gana se usilovně snaží mi najít náhradní práci, takže absolvuji v každodenních čtyřicetistupňových vedrech několik interview na školách a alespoň se zatím účastním jiných projektů agentury, např. sázení stromků, školní výlet s dětmi z jazykového centra, pletení korálků, výuka firemního kurzu v textilní továrně apod. Seznamuji se i s dalšími dobrovolníky a lidmi okolo Gany. Konečně se po dvou týdnech stěhuji do své hostitelské rodiny k panu Kissovi. Jsou to úžasní univerzitně

vzdělaní lidé, kteří dokonce strávili 5 let v Německu. S manželkou se bavím německy či anglicky, s Kissem i dětmi anglicky, na dvě teenage služby a okolí uplatňuji základy indonéštiny bohatě doplněné pantomimou (ještěže hraji amatérské divadlo). Už je mi ale jasné, že jestli tu chci přežít, Indonéština mě nemine. Jávanci mluví jávsky. Jako jediný další jazyk znají ze škol indonéštinu. Cizince i cizinku zdraví zásadně HELLO MISTER, čímž ovšem veškerá jejich slovní zásoba většinou končí. Abych se nenudila, s pomocí hlavy rodiny, sympatického pana Kisse (profesora matematiky), sepisují nabídku svých dobrovolných „prázdninových kurzů angličtiny“ pro studenty všech fakult. Povedlo se a učím každý den asi 6 hodin na fakultách matematiky, fyziky, chemie a biologie, kam se dopravuji 15 min veřejnou dopravou, tj. ANKOTEM - minibusem prý pro 12 lidí (až na to, že má velikost naší dodávky...). O výuku mají zájem i učitelé a děkani fakult. Slovo „výuka“ tam ovšem nabralo úplně jiný pojem. Způsob, jak se učí jazyk zde a jak tam se nedá srovnávat. Čtyřicet lidí ve třídě je normální počet, k dispozici žádné materiály (ty jsem si duchapřítomně dovezla a kopírovala), muslimská kultura znamená velkou pasivitu studentů, jejich snahu moc nemluvit, spíše se plaše krčit a odpovídat zásadně úsměvem, různá úroveň pokročilosti či spíše začátečnicků ve třídě, mnozí neumějí ani slovo – jen se přišli podívat na tu „exotickou krásku“ z Evropy. Zpočátku jsem tedy hodně hledala způsob, jak vůbec výuku pojmout a jak je přesvědčit, že aktivita ve třídě včetně mluvení je pro výuku jazyka nutná. Obtížné bylo i odstranit bariéru učitel/žák, neboť pedagogům je prokazován až přehnaný respekt projevující se právě v pasivitě. Pro výuku jazyka je tedy nutný vztah kamarádský. Musela jsem se v jejich očích chovat zpočátku asi velmi potrhle, jak jsem se snažila, aby bariéry roztály a v mých třiceti letech mě brali jako sobě rovnou. Povedlo se. Otevřeli se a stala jsem se natolik oblíbenou učitelkou, že mě chodili

navštěvovat i domů, zvali na výlety, psali zprávy na mobil, vozili motorkou do a z práce apod. (Dokonce jsem jako modelový příklad natočila na žádost jednu svoji lekci na video a poskytla záznam kolegyni, která dělala doktorát na téma Moderní metody ve výuce jazyků :)). Po měsíci jsem konečně začala učit dle svého projektu také na fakultě angličtiny, kde již jazyková úroveň studentů byla srovnatelná s mými studenty doma, takže jsem mohla použít i přivezené materiály a kazety s nahranými příběhy. Vedla jsem hodiny poslechu, čtení odborného textu i gramatiky. Studenti (a Indonésané vůbec) byli naprosto kouzelní, milí, věčně usměvaví a také dojemně dětsky naivní lidé, kteří si totálně získali moje srdce a pro které bych neváhala se do Indonésie vrátit okamžitě. (Zbyněk mi vzpomínám si říkal to samé). Kromě učení téměř denně, jsem se ve volném čase kromě samostatně podnikaných výletů věnovala právě společenským akcím neboť pozvání od studentů, pedagogů i náhodných přátel nebrala konců. Dvě indonéské svatby, výstavy, koncerty gamalánu (hud. nástroj), slavnost obřizky, slavnosti nezávislosti, výlety do hor či do rodných vesnic, výlety s rodinou... ani mi nezbyval čas si odpočinout či dokonce psát si deník, jak jsem původně chtěla. Ke svému údivu jsem v Indonésii prorazila i do mediálního světa – začalo to článkem v novinách o mě, jak sázím stromky a podporuji tak (nevědomky) jakousi kampaň za zeleň a dobrovolnictví, následovala hodinová talk-show o České republice na rádiu v rámci výukového programu angličtiny, časem jsem natočila propagační videokazetu pro univerzitu, resp. rodiče budoucích studentů a přijala několik dalších pozvání do rádií (televizi jsem odmítla :)). Po dvou měsících pobytu v zemi jsem již byla naprosto zvyklá na pozornost a la Hollywoodská hvězda, uměla odmítat neustále nápadníky :) a hlavně celkem slušně vládla místním jazykem, což mi život značně usnadnilo (za své vrcholné číslo považuji hlavně přiblížení děje francouzského filmu

Johanka z Arku svému spolucestujícímu ve vlaku. UF! „Ona muset jít umřít na oheň“ mu ovšem zřejmě doteď vrtá hlavou).

Znalost se mi ovšem hodila především prakticky. Na takovém imigračním úřadě v Semarangu třeba nikdo anglicky nemluví... Považovala jsem proto za velký úspěch, když se mi podařilo prodloužit si vízum. Třetí (navíc získaný) měsíc jsem pak věnovala cestování s kamarádkou po ostrovech Bali, Lombok a Jáva.

Svůj projekt a jakýkoli jiný dobrovolnický projekt v Indonésii mohou jen a jen doporučit. Sdružení INEX se o mě velmi hezky a zodpovědně staralo a na místě pobytu pak i domácí agentura IIWC. Zažila jsem tam neuvěřitelné chvíle, užila si několik „tropických rájů“ a přírody vůbec, poznala naprosto tolerantní kulturu nejen muslimského náboženství, tradice, hodnoty a hlavně příjemné lidi, kteří v ně věří. Rozhodně jsem se cítila v zemi velmi bezpečně a příjemně. Opatrný musí člověk být jen při jednání s obchodníky, taxikáři apod. – cizinec je synonymum pro bohatého člověka (cestování je pro běžného Indonésana drahým snem) a tudíž se ho na každém kroku někdo snaží alespoň o pár peněz obrát. Je třeba si dávat pozor na věci a počítat s tím, že ceny je třeba velmi smlouvat, neboť jsou pro nás více než přemrštěné. Rozhodně doporučuji se před případným odjezdem seznámit s muslimskou kulturou, fakty o zemi a lidech a případným nebezpečím. Také ze slovní zásoby je velmi vhodné se naučit alespoň číslovky a pár frází. Indonésané se budou vyptávat na všechno, hlavně na velmi osobní otázky a jejich komunikativnost jim velí Vás nenechat ani chvíli „napokoji“. Vyzbrojeni smyslem pro dobrodružství, tolerancí a přátelskou otevřeností se ovšem nemáte čeho bát a to, co do projektu investujete, se Vám zkušenostmi a zážitky tisíckrát vrátí. Pro jakékoli podrobnější informace o mém projektu si bez váhání pište na můj mail.

Zdraví **Jarka Matěková**

e-mail: jmatekova@atlas.cz

V tomto čísle je slavnostně zahájen tzv. GLENí seriál. V jeho rámci se budete moci v tomto i dalších číslech dočíst o tom, jak své dobrovolnické angažmá v rámci projektu GLEN, prožívají jeho jednotliví účastníci. První příspěvkem, která se se čtenáři podělí o své zážitky, je Lenka Vojtová, která odjela v půlce července do Indie.

Ne všechny dobrovolnické projekty začínají až ve více či méně vzdálených zemích světa. Příkladem toho je projekt GLEN, díky kterému mám na rozdíl od ostatních cest nejen hlavu plnou očekávání a částečně samozřejmě i obav, ale už teď spoustu zážitků. A to se do Semiligudy, malého městečka na východě Indie, chystám až v polovině července. Mé dosavadní zážitky a prožitky jsem nasbírala během dvou přípravných seminářů, a tak je nazývám jako zážitky předodjezdové.

Oba semináře byly povinné a účastnilo se jich přibližně šedesát vybraných „Glenies“ z celé Evropy. Většina se za pár týdnů vydá do zemí Afriky, zbylých pár dvojic do Indie, Kazachstánu či Gruzie.

Od prvních okamžiků prvního semináře jsem byla okouzlena nápaditostí našich tutorů, jejich radostí připravovat společná sezení a diskuze jinak, než je všeobecným standardem. Jak z tutorů, tak i z ostatních účastníků číselo nadšení, energie, angažovanost a vysoká motivace obohatit nejen naše dny na seminářích, ale i dny lidí v zemích, kde každý z nás stráví minimálně tři měsíce. Naslouchali jsme rozepři staré africké domorodkyně s evropským úředníkem, ocitli se na palubě letadla, navštívili Varanasi a v zápětí jen stěží překročili barmskou hranici, diskutovali jsme o tématech rozvojové asistence, lámali si hlavy, jak pomoci, aniž bychom více nevratně zničili... Denně více než deset hodin programu vyžadujícího akčnost a přemýšlení... Většina z nás však naštěstí posbírala síly, a tak jsme trávili nezapome-

nutelné večery za zvuku hudby ze všech koutů světa, prohlíželi fotografie navrátilců, ochutnávali exotické lahůdky, bubnovali nebo se snažili naučit africké tance.

Mohla bych psát dál a dál, a to jsem ještě ani nevytáhla paty z domova. Ale ani to už není daleko a tak jsem zvědavá, kolik a jaké - tentokrát již opravdové cestovní - zážitky přibudou. Teď mám hlavu spíše plnou otazníků. Ne každému se poštěstí mít v hostitelské zemi komunikativního partnera, a tak nevím ani co mě čeká, ani co přesně se ode mne očekává. Měla bych pracovat v oblasti ekologického zemědělství, dokumentace a přesvědčování bohatých Indů o přednostech ekologických produktů a k jejich nákupu od nižších vrstev. Široké pole možností bez přesných údajů, a tak mě po mém příjezdu jistě čeká dlouhé období „prozkoumávání terénu“. Jak se budou zbohatlí Indové koukat na holku odněkud z Evropy? Jak se domluví s horskými kmeny? Podaří se mi být alespoň trochu užitečnou? Jaké je to vůbec strávit tři měsíce mezi domorodci ve velmi chudé a turisticky nedotčené indické oblasti? Spousta otázek, ve kterých se směřují očekávání s obavami, spousta otázek, na které zatím neexistuje odpověď. A tak vzhůru do dalek!

Přeji Vám všem krásné léto a spoustu nezapomenutelných hezkých zážitků...

Lenka Vojtová

FOTBAL PO SVAHILSKU

Jana Krczmářová

Fotbal má na světě jedinečné postavení jako nejpopulárnější sport. Na tom se shodneme asi všichni. Ale vnímat fotbal jako nástroj pomoci chudým zemím tzv. globálního Jihu, to už si řada lidí u nás nedovede představit. Přitom myšlenka spojení fotbalu s rozvojovou spoluprací je velmi živá v mnoha vyspělých zemích a mezinárodních institucích – OSN mimo jiné vyhlásilo rok 2005 rokem „Sportu a tělesné výchovy“.

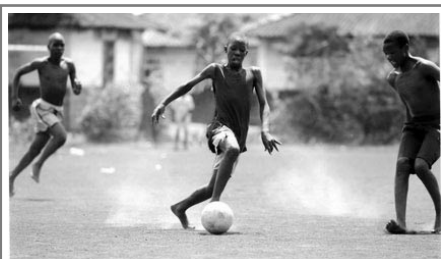
Nová posila Petra Čecha - George a Simon

Cílem spojení rozvojové spolupráce a fotbalu je využít fotbal jako nástroj ke zvýšení účinnosti rozvojové spolupráce. Uvedu příklad ze současnosti. Na obnovu Afghánistánu proudí z vyspělých států toky finančních prostředků – budují se silnice, stavějí školy, nemocnice, obnovuje se infrastruktura, veřejná správa atd. Kdo ale obnoví společnost? Jak to ovlivní obyčejné lidi, kteří bydlí v sousedících vesnicích a kteří přitom prožili desetiletí etnických válek a ještě před nedávnem se navzájem bili právě se svými sousedy? Jak realizovat to kouzelné slovo – integraci? A navíc tak, aby se dotýkala jednotlivců, obyčejných lidí, kteří společnost tvoří a mění ji? V případě Afghánistánu byl realizován projekt, kdy místo finanční a technologické pomoci vyslaly německé organizace své trenéry

a sportovní manažery, aby se pokusili přispět k rekonstrukci země rozvrácené válkou. Šílený nápad? Nikoliv. Fotbal jako nástroj řešení konfliktů funguje. Právě svým emocionálním potenciálem působí jako integrační element velmi rychle a efektivně. A ještě více v zemi, kde se nedávno nesměl hrát žádný sport. Afghánci znovu sestavili reprezentační mužstvo, včetně juniorského, zorganizovali masivní kurzy trenérů a náborů žáků ve školách, přičemž se záměrně dával důraz na integraci dětí z různých, dosud znesvářených kmenů. Dosavadní nepřítel se rychle stal spoluhráčem – přítelem. Na turnaje přijdou rodiče, kamarádi, známí, celá komunita, i ta sousední. A setkají se za účelem pobavení ze hry, ne aby se bili. Zábava vede ke spolupráci a ta je základem rozvoje komunity, společnosti.

Sport, a to právě hlavně fotbal, působí jako skvělý integrační prvek snad všude – nezáleží, jestli se hraje na Jižním Městě v Praze, nebo v nejdrsnějších čtvrtích Mendelínu v Kolumbii, kde mezi sebou doslova válčí násilnické gangy mladých lidí. Fotbal jim dává alternativu, jak si vybudovat respekt jinak než násilím. Začít spolu komunikovat, hrát, řešit problémy v mírovém duchu.

Projekty obsahující fotbal dávají prostor pro výměnu zkušeností a učení se navzájem, pro spolupráci mezi jednotlivci i organizacemi a vytvoření vzájemně propojené sítě umožňující skrze konkrétní aktivity hlubší rozvojovou spolupráci a vzdělávání. Jsou také

Takhle se hraje v africkém slumu...

příležitostí pro poznání jiných zemí a kultur a možnost představit na konkrétních příkladech život v zemích „Jihu“ i široké veřejnosti na „Severu“.

Fotbalový turnaj MYSA

Fotbal pro rozvoj

Fotbal je také jádrem projektů celosvětového streetfotbalového hnutí, které ho využívá k pomoci mladým lidem k nalezení jejich místa ve společnosti, zvýšení jejich sebevědomí, sociálních schopností a nalezení cesty z chudoby a kriminality. **Streetfotbalové hnutí** se v současnosti dotýká 24 zemí rozvinutého „Severu“ i chudého „Jihu“. Největší projekty se zaměřují na nadcházející konání hlavního fotbalového svátku – mistrovství světa 2006 v Německu.

Naboso, ale s vervou – fotbal ve slumu Nairobi

Díky zapojení do sítě **GLEN** – Global Education Network of Young Europeans se k němu připojilo i sdružení INEX – SDA. Výměnný projekt „**Football for Development**“ je

realizován jako první svého druhu v rámci GLEN. Partnery jsou kromě INEX – SDA také německá organizace ASA Programm, streetfootballworld a jedna z největších afrických organizací Mathare Youth Sport Association z Nairobi (MYSA). Projekt trvá 6 měsíců a spočívá ve vyslání tandemu 2 dobrovolníků (po jednom z Německa a ČR) na 3 měsíce do Keni a naopak dva dobrovolníci z Keni tráví 2 měsíce v Německu a jeden měsíc v ČR.

Čeští dobrovolníci se mohou projektů zúčastnit díky finančním prostředkům Ministerstva zahraničních věcí ČR, německého ministerstva pro rozvojovou spolupráci (BMZ) a Česko-německého fondu budoucnosti.

George a Simon a Ujfuluši

V Mathare, jednom z největších slumů Nairobi, žijí tisíce dětí na ulici, v drastických podmínkách mezi odpady bez elektřiny a vody. Děti jsou denně vystaveny vysoké kriminalitě, prostituci, drogám, bezprostřednímu ohrožení virem HIV, malárií a jinými nemocemi. V Keni je fotbal nejoblíbenějším sportem, a proto má jakákoli myšlenka předávaná přes fotbal velkou šanci, že osloví velký počet mladých lidí i veřejnost. Fotbal má velký potenciál pomáhat mladým lidem a dětem najít smysl jejich zapojení do společnosti. A právě o tom se mohli díky projektu Football for Development dozvědět i lidé v Čechách a na Moravě.

Červen byl tím měsícem, kdy Simon Matheka (22) a George Wachira (24) z MYSA přijeli na českou část projektu. Podařilo se nám připravit a zkoordinovat velmi pestrý program, který byl zároveň velmi účinným nástrojem k rozvojovému vzdělávání. Díky našemu dobrovolníkovi Robinovi Ujfuluši, který pojede na ty 3 měsíce do Keni, se podařila přímo bomba – účast na tiskové konferenci české fotbalové reprezentace, kde podporu projektu vyjádřil i hráč Tomáš

Ujfalusi. Účast na tréninku našeho týmu a na zápase ČR – Makedonie byla další třešňí na dortu. George a Simon se dále setkali s různými organizacemi: Člověk v tísni jim představil své projekty, fungování a podílel se také na programu, proběhly diskuse na školách i pro veřejnost, na universitách i se zástupci Ministerstva zahraničních věcí, Českomoravského fotbalového svazu a českých i zahraničních neziskových organizací.

Brno, Olomouc, Rýmařov, Pardubice, Kostecké Horky, Písek, Kladno, Praha... všude, kde se ocitli, způsobili velký poprask, radost ze hry i ze společných hovorů na téma život ve slumu, práce v neziskovce v Nairobi, rozdíly mezi Keňany, Němci, Čechy. O svých zkušenostech dokázali dlouze a poutavě vyprávět, ale také je předávat prakticky – na tréninku po keňsku asi hned tak nezapomenou v Rýmařově, na fotbálek a turnaje s „dětmi z ulice“ v Karlíně, Kladně, Pardubicích atd.

Nic z toho by nebylo možné bez velkého nasazení dobrovolníků INEX – SDA, kteří nejen přicházeli s nápady, jak program naplnit, ale také si ten nápad pak realizovali. Díky vám všem!

Velmi si také ceníme toho, že se do přípravy programu zapojil pan Mestek, ředitel Oddělení neprofesionálního fotbalu Českomoravského fotbalového svazu, a pan Dudl, ředitel Mezinárodního oddělení ČMFS. Díky jejich nadšení a podpoře začal průlomový kontakt a zárodek budoucí spolupráce mezi českým fotbalem, neziskovým sektorem a českou rozvojovou spoluprací. Do Keni se také poveze balík míčů, dresů a dalších dáreků od druhého nejlepšího fotbalového týmu na světě ☺.

A co český fotbal a rozvojová spolupráce?

Projekt spojení fotbalu a rozvojové spolupráce je v ČR ojedinělým. Důvodů, proč se tak nestalo dříve, je několik. ČR se teprve nedávno

zařadila mezi dárcovské země. Znalost lidí o situaci a životě v zemích Jihu a o tom, jak my svým chováním ovlivňujeme vývoj jejich ekonomiky a života, je stále nedostatečná. Česká veřejnost by měla pochopit důležitost rozvojové spolupráce a začít hledat cesty, jak k ní můžeme přispět. Fotbal je ten nejlepší formát. Západoevropské země jsou v této oblasti mnohem dál a na podobných aktivitách se podílí i řada věhlasných osobností – např. Juergen Klinsmann je prezidentem Youth Football Foundation, jednoho z hlavních partnerů streetfotbalového hnutí.

Milan Baroš je v Africe pojem

Letošní projekt „Football for Development!“ je vpravdě průlomový pro zapojené organizace, mladé lidi, veřejnost i samotný fotbal. Dává jedinečnou šanci ukázat fotbal v jiném rozměru: jako nástroj pro zlepšení našeho povědomí o životě v jiných zemích, které zdaleka nemají takové možnosti jako my, jako prostředku k rozvíjení spolupráce s chudými zeměmi a lidmi žijícími v chudobě.

EVS

Kromě krátkodobých dobrovolnických projektů a rozvojové spolupráce nezahálí ani vysílání v rámci Evropské dobrovolné služby. Přinášíme novinky z pražské kanceláře i horkou zprávu o vzniku asociace bývalých dobrovolníků EVS.

Jitka Martišová jako koordinátorka výjezdů na LTV (long-term volunteering) si libuje, že má INEX schválenou první dobrovolnici

do třetích zemí - do Ruska. INEX-SDA je jedinou organizací v ČR, která do třetích zemí EVS vysílá a ČNA nás za to má prý moc ráda.

Pokud vás zajímá, jak vypadá situace na poli EVS Short Term, pak si přečtete příspěvek Veroniky Endrštové, která pomáhá vyjet znevýhodněným dobrovolníkům:

I v krátkodobém EVS jedeme dále, dobrovolníků přibývá a vhodné projekty se stále stejně těžko hledají ☹. Část lidí se hlásí sama od sebe, část nám přeposílají z ČNA, jelikož jsme také jedni z mála, kteří se vysíláním znevýhodněných dobrovolníků zabývají. Za tento rok zatím vycestoval jeden dobrovolník v lednu na projekt do Anglie (jeho dojmy budou zachyceny v příštím Zpravodaji) a na ten samý se chystají další dva klučinové z Romské střední školy teď v létě. Dlouhodobá spolupráce s anglickou EIL Cultural and Educational funguje stále dobře – na projektech nám vždy rezervují dvě místa. Kvůli dalšímu projektu jsem kontaktovala Pardubické sdružení Hurá kamarád a klube se nám z toho moc příjemná spolupráce. Na podzimní projekt (opět v Anglii) by od nich měli vyjet dva lidé. V zimě nás také zkontaktovala Lenka a Míra ze střední školy pro zdravotně postižené. Pro Lenku se projekt nakonec najít podařilo a její žádost leží také u ČNA a čeká na schválení. Další čtyři zájemci by také rádi někam vyjeli, takže jsme zatím v procesu vyhledávání. Schvalování projektů pro znevýhodněné jde zatím pořád jako po másle – celkově za ČR jich vyjíždí opravdu maličko, takže jsou v ČNA rádi za každou novou duši. A ještě raději by asi viděli, kdybychom nějakou znevýhodněnou také hostili ☺.

Veronika Endrštová

ZPRÁVA O VZNIKU ASOCIACE BÝVALÝCH EVS DOBROVOLNÍKŮ

Kateřina Hraničková

Milí ex dobrovolníci, také jste po návratu ze své EVS zažili ten pocit, kdy plní entusiasmus a nových nápadů máte chuť tvořit a pokračovat v praktickém využívání nových zkušeností, kterými jste teď nabití, ale jaksi není na co navázat? Také jste si prošli týdny (měsíci), tou dobou ztracenosti, kdy všechno, co se vám ještě před rokem zdálo tak jisté a známé, už vůbec takové není, kdy se cítíte cizincem ve vlastní zemi a prostě nevíte kudy kam? Jako byste se vrátili z krásného snu zpátky do reality a musíte začít znovu od začátku...

A pak, když už se jakž takž vyližete z toho nejhoršího ponávratového culture shocku, posbíráte dostatek sil a máte jakousi mlhavou představu o tom, jak dál, najednou zjistíte že ta ztřeštěná motivace typu všechno honem honem, kterou jste byli po návratu zahlceni, je najednou pryč. Sen jako by se rozplynul.

Pokud jste si, milí ex-EVS, něčím podobným prošli, pak vězte, že v tom nejste sami. Tak dlouho nás trápila tato myšlenka, až jsme se rozhodli něco s tím udělat. Po několika marných snahách svolat ex dobrovolníky k prvnímu mítingu se nám konečně v květnu tohoto roku podařilo sejít se (sice ne ve valném počtu, ale přece) v Toulcově Dvoře v Praze, kde byla založena asociace bývalých EVS dobrovolníků s pracovním názvem EVA cz (Ex Volunteer Asociation). Byl položen základní kámen asociace (kámen s podpisy nás všech zakládajících členů spočívá ve stepním porostu na dvoře TD), byly stanoveny cíle asociace a vytvořen předběžný plán aktivit pro tento rok. Nedlouho po svém založení se dva členové asociace účastnili mezinárodního semináře

EVA international (setkání všech evropských ex-EVS asociací) na Slovensku, kde jsme o sobě dali vědět světu, a navázali tak důležité mezinárodní kontakty pro budoucí setkávání a spolupráci.

Vlivem znovu získané motivace a chuti něco podnikat se jedna členka asociace rozhodla na poslední chvíli napsat svůj Future Capital na podporu a rozvoj nově vzniklé EVA cz, který jí byl, jak se následně dozvěděla, v plné šíři schválen národní agenturou. A zde se, milí přátelé, dostáváme k jádru pudla. Naše asociace nezůstane po svém slavném a dlouho očekávaném založení v hybernačním stavu, nýbrž začne pracovat na svých aktivitách, dá prostor k vytváření aktivit nových a vy všichni jste srdečně zváni se k nám přidat! Z plánovaných akcí nejprve proběhne historicky první oficiální setkání členů asociace a všech navrátilivších se EVS, kteří mají zájem se zapojit, potažmo stát se členem. Nemusíte se vůbec bát, že byste nastupovali do již rozjetého vlaku, protože setkání bude jakýmsi pozvolným pokračováním květnového zakládajícího srazu, na kterém se ani zdaleka nestačilo probrat vše (např. strategický plán aktivit, návrh loga asociace, design trička, návrh propagačního letáku apod.) Nápadů je zkrátka příliš mnoho, a to nás velice těší. Setkání by mělo proběhnout v průběhu září, 2-3 dny ve školicím centru INEX SDA v Kosteleckých Horkách. Přesné datum ještě není domluveno. Všichni bývalí EVS dobrovolníci jsou srdečně zváni, jde nám přece o stejnou věc!

V případě jakýchkoli dotazů či připomínek k asociaci, zářijovému setkání a konce konců i k tomuto článku se prosím obraťte na mě na: mamenecospolecneho@yahoo.com

Jsem s pozdravem
a přáním krásného léta.

Kateřina Hraničková

Tvarožná Lhota

INEX-SDA Bílé Karpaty

Novinky z Bílých Karpat...

Vítek Hrdoušek

Jaro je za námi, ať žije jaro! Na Inklubu jsme věnovali většinu jarního času pracem na úpravu areálu Salaše Travičná. Zvláště plevel a kopřivy rostly nadmíru bujně a boj byl vyrovnaný. Přesto jsme většinu terenní úprav, zařízení i staveb dokončili a areál otevřeli 19. června. K naší potěše se akce zúčastnilo přes 200 lidí. Moc děkujeme všem, kteří nám pomohli či aspoň přispěli radou! Stále hledáme exponáty do muzejní expozice hospodářských a domácích nástrojů a nářadí. Areál bude otevřen celé léto od 10 do 17 hod, kromě pondělí. Nabízí prohlídkovou trasu po kopaničářských stavbách, ukázkou ručních výrob, ekologickou stezku, lanovou dráhu, lávky a nově i horolezecký strom. Pro návštěvníky je připraveno i stylové občerstvení a vyjížďky na koních. Kontaktní osobou je Milan Brožovič. Je milé, kolik lidí našlo cestu do oskorušového muzea a má zájem o tento krásný strom. Proto hledáme, zvláště na víkendy, brigádníka - průvodce oskorušové expozice. Zajemci, hlase se u Vítky Hrdouška. Na léto přijeli od 11.-24.7. zahraniční dobrovolníci na setkání mládeže „Salaš“

Bílé Karpaty

s pracovním programem na zvelebování Salaše a sběru bylinek; na konci července proběhla na Salaši malá přehlídka etnické hudby a kultury EtnoSalaš05.

EtnoSalaš05 proběhla v novém výletním areálu Salaš Travičná nad RO Lučina u Tvarožné Lhoty na Strážnicku v sobotu 30. 7 2005 od 17.00 večer. Projekt si kladl za cíl připomenout blízkost a význam etnických kultur v dnešní globální době. Obohatit účastníky i návštěvníky o různé prvky etnické kultury. A to všemi smysly!

Pořádali jsme řemeslné workshopy (řezba, batika, výroba bubnů, dijeridou aj.), zájemci si prošli i smyslovou etnostezkou v areálu. V hudební části vystoupili např. Tomáš Kočko, Benedikta, Maraca či Zuzana Lapčíková,

zazněly bubny, xylofony, dijeridou. Akce se konala v areálu, který je rekonstrukcí starého etnického osídlení kopaničářů v Bílých Karpatech – roubené stavby salaše, ovčína a zemnic. Součástí akce byl i výpal keramiky pod širým nebem, ukázka domácí výroby sýra či jízdy na koních. Zájemci si mohli na provazové stezce, lanovkách a lávkách či horolezeckém stromu vyzkoušet, zda by byli schopní žít jako přírodní lidé, připraven byl i program pro maminky s dětmi – korálky, keramika, pečení chleba, chytání rybiček atd., pro všechny pak zdravá výživa, čajovna i kus pořádného masa a pivo!

Za pracovníky i dobrovolníky INEXu vás zdraví **Vítek Hrdoušek!**

INZERCE

INEX–Sdružení dobrovolných aktivit

si tě dovoluje pozvat do svého regionálního centra v Kosteckých Horkách u Chocně na

Setkání účastníků

mezinárodních dobrovolnických projektů 2005,
které proběhne

11. - 13. listopadu 2005.

Chceš...

- ...umět poskytnout první pomoc zraněnému?
- ...vyzkoušet záchrannářství na vlastní kůži?
- ...získat větší důvěru ve svou schopnost pomoci?

přijed' na **ZÁŽITKOVÝ KURZ PRVNÍ POMOCI** aneb první pomoc tak trochu jinak

v Kosteleckých Horkách ve dnech 7.- 9.10.2005

Můžeš se těšit na modelové situace ze života, ve kterých si ověříš svou schopnost správného a rychlého rozhodnutí o záchraně zraněného člověka. získáš větší jistotu v tom, jak se zachovat v kritické chvíli.

Co si vyzkoušíš na vlastní kůži už nezapomeneš...

cena kurzu: 400,- Kč

(zahrnuje kurzovné, zdravotnický materiál,
ubytování a stravné)

„Zážitek je zdroj osobní zkušenosti, hromadí se celý život
a skládá jedinečné bohatství každého člověka.“

více informací se dozvíš v září na www.inexsda.cz

- 2. 7.** Otvírání prázdnin v Kosteckých Horkách (soutěže, řemesla)
- 11. - 24. 7.** Příprava akcí na Salaši a sběr letních bylinek ve Tvarožné Lhotě
- 11.- 24. 7.** Kosení luk v Kosteckých Horkách (workcamp pro české účastníky)
- 3. 9.** O horecký pohár v Kosteckých Horkách
- 5. - 18. 9.** Oskerušky od A do Z ve Tvarožné Lhotě
- 24. 9.** Ruční papír a další výrobky – tvůrčí dílna v Kosteckých Horkách
- 24.9. - 25.9.** Oskorušobraní na Salaši Travičná nad Tvarožnou Lhotou
- 25. 9.** Zavírání rozhledny Travičná ve Tvarožné Lhotě
- 21. – 23. 10.** Setkání vedoucích mez. projektů v ČR
- 22. 10.** Den stromů – sázení stromů v Kosteckých Horkách
- 22. 10.** Malba na sklo – tvůrčí dílna v Kosteckých Horkách

Vydavatel: INEX – Sdružení dobrovolných aktivit,
Senovážné nám. 24, 116 47 Praha 1, www.inexsda.cz

Obsahové zpracování: pracovníci a dobrovolníci INEX–SDA Praha

Fotografie: zaměstnanci a dobrovolníci INEX–SDA

Obálka, design a grafická úprava: Eva Divišová

Náklad: 200 ks

Vytištěno na recyklovaném papíře.

Autorská práva vyhrazena občanskému sdružení INEX–SDA
Praha, srpen 2005

INEX – Sdružení dobrovolných aktivit Praha

Senovážné náměstí 24 (kancelář č.507 v 5.patře), 116 47 Praha 1, www.inexsda.cz

Tel.: +420 234 621 527, Mobil: +420 604 269 685, Fax: +420 234 621 390

Kdo: Tereza Jedličková (inexsda@inexsda.cz), Jana Krczmářová (jana@inexsda.cz), Eva Hejzlarová (info@inexsda.cz), Eva Rudová (eva@inexsda.cz), Jitka Martišová (jitka@inexsda.cz) (EVS/LTV/MTV), Veronika Endrštová (veronika@inexsda.cz) (znevýhodnění), dobrovolníci Elena z Ruska, Nick z Kanady a další pomáhající dobrovolníci

Venkovské centrum INEX–SDA Modrý dům

Venkovské centrum INEX-SDA Modrý dům

Kostecké Horky 25, 517 41 pošta Kostelec nad Orlicí

Tel.: škola: +420 494 547 012, Bluehouse: +420 494 547 013, Fax: +420 494 547 024

www.inexsda.cz/khorky

Informační centrum Modrý dům: modrydum@kosteleckehorky.cz

Středisko ekologické výchovy: sev@kosteleckehorky.cz

Místní skupina INEX–SDA Brno

Anenská 10, 602 00 Brno

Tel.: +420 543 331 775, Mobil: +420 604 217 274; e-mail: brno@inexsda.cz

Kdo: Jarek Kundrát, Anička Křižanová, Hana Klenovská a Veronika Křístková, tým Pět P 30 stálých dobrovolníků, Andrea Tošenovjanová, Milena Kudláčková a pomáhající dobrovolníci

Regionální pobočka INEX–SDA Bílé Karpaty

IN klub, 696 64 Tvarožná Lhota; Tel.: +420 518 337 008

www.inexsda.cz/bk, email: bkarpaty@inexsda.cz

Kdo: Vítek Hrdoušek (hrdousek@c-box.cz), Milan Brožovič, Josef Lipka, Patrik Klazan, EVS dobrovolníci: Oskar ze Španělska